

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Cehákem, advokátem se sídlem Náměstí Míru 1, Nový Bor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2016, č. j. 45 A 90/2016 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Hlavní otázkou nadnesenou kasační stížností je, zda žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti u krajského soudu včas.

[2] Žalobce podal dne 17. 10. 2016 ke krajskému soudu žalobu, kterou se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o odvolání žalobce ze dne 8. 1. 2015 podaném v řízení o přestupku. Skutkové okolnosti, z nichž žalobce dovozoval žalobou uplatněný nárok, vymezil tak, že dne 8. 1. 2015 podal prostřednictvím Městského úřadu Neratovice odvolání proti rozhodnutí tohoto správního orgánu. Odvolání bylo dne 15. 1. 2015 předloženo žalovanému, který o něm doposud nerozhodl. Dne 17. 2. 2016 žalobce podal nadřízenému orgánu podnět proti nečinnosti, nedočkal se však žádné reakce.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že o odvolání žalobce rozhodl dne 19. 8. 2016 rozhodnutím č. j. 007702/2015/KUSK. Žalobce nebyl v řízení zastoupen, rozhodnutí mu bylo zasláno na adresu trvalého pobytu, kde si ho však v úložní lhůtě nevyzvedl, a proto bylo doručeno tzv. fikcí. Rozhodnutí se považuje za vydané dnem předání k doručení. Žaloba byla podána až po vydání rozhodnutí, proto není důvodná.

[4] Krajský soud žalobu odmítl, neboť ji žalobce podal opožděně.

[5] Krajský soud nejprve uvedl zákonná východiska svého posouzení. Podle § 80 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Zmeškání lhůty nelze prominout.

[6] V dané věci jde o řízení ve věci přestupku vedené podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle § 51 zákona o přestupcích se na řízení o přestupcích vztahují obecné předpisy o správním řízení. Takovým předpisem je správní řád, jak plyne z jeho § 1 odst. 2. Je-li proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podáno odvolání, musí o něm odvolací orgán rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do 30 dnů od předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu).

[7] Následně krajský soud zákonná východiska aplikoval na skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí městského úřadu dne 8. 1. 2015. Městský úřad předložil spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání dne 19. 1. 2015. Lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání uplynula dne 18. 2. 2015. V souladu s § 80 odst. 1 s. ř. s. bylo třeba podat žalobu do jednoho roku ode dne, kdy marně proběhla lhůta pro vydání rozhodnutí. Jelikož posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí byl 18. 2. 2015, mohla být žaloba podána nejpozději dne 18. 2. 2016. Žalobce však žalobu podal až dne 17. 10. 2016. Skutečnost, že se žalobce před uplynutím této lhůty obrátil na nadřízený orgán žalovaného za účelem přijetí opatření k nápravě nečinnosti žalovaného, nemá na plynutí této lhůty žádný vliv, běh lhůty tento úkon nepřerušuje ani nestaví.

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností. Krajský soud se dle něj spokojil s podklady uvedenými žalovanou stranou. V předchozím správním řízení bylo podáno odvolání, o němž nebylo do doby podání žaloby nijak rozhodnuto. V řízení o přestupku nebyly provedeny některé důkazy, které by vedly k objektivnímu posouzení případu. Žalovaný krajský úřad rozhodl formalisticky, nepřihlédl k citelnosti uloženého trestu odebrání řidičského průkazu a k okolnostem jeho uložení. Rovněž žalovaný stěžovateli v řízení nesprávně doručoval na jinou adresu, než bylo doručeno oznámení o postoupení věci tomuto orgánu.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je projednatelná. Po jejím posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejprve je nutné uvést, co je předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost. Toto rozhodnutí může věcně napadat pouze takovými námitkami, které závěr o opožděnosti zpochybňují. Naopak v kasační stížnosti není místo pro posuzování námitek týkajících se správního řízení, ve kterém mělo docházet k v žalobě tvrzené nečinnosti správního orgánu. Stěžovatelovy výtky k dokazování, hodnocení důkazů a uložení sankce v řízení o přestupku proto není možné v tomto řízení o kasační stížnosti uplatňovat, respektive uplatňovat je lze, nemohou však na závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby nic změnit.

[11] Ze stejného důvodu se není možné zabývat ani tím, zda rozhodnutí městského úřadu a rozhodnutí žalovaného o odvolání stěžovatele žalovaný doručoval správně. V tomto řízení totiž soud posuzuje pouze otázku včasnosti nečinnosti žaloby, která, jak plyne z výše citované právní úpravy, závisí na tom, od kdy správnímu orgánu běžela lhůta pro vydání rozhodnutí, a kdy byla žaloba ke krajskému soudu podána. Rozhodnutí městského úřadu či žalovaného a jejich doručování je tedy pro otázku včasnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti irelevantní. Podstatný okamžik pro posouzení včasnosti nečinnosti žaloby je den předání správního spisu městským úřadem krajskému úřadu ve věci, ve které se domáhal, aby bylo rozhodnuto. Tento den přitom není mezi stranami sporný (19. 1. 2015).

[12] Další stěžovatelův argument – že bylo podáno odvolání – rovněž nemůže na závěru o tom, že žalobu nepodal včas, nic změnit. Podání odvolání nikdo nezpochybňuje. Krajský soud z této skutečnosti vycházel. Jde ovšem o to, že po podání odvolání stěžovatel čekal více než rok a deset měsíců, než se obrátil na správní soudy s žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Lhůta k podání této žaloby je přitom jeden rok ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí. Jak uvedl krajský soud – a stěžovatel to námitkami ani nezpochybňuje – ze skutečností vyplývajících ze správního spisu plyne, že lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání uplynula dne 18. 2. 2015. Stěžovatelem dne 17. 10. 2016 podaná žaloba byla proto podána po lhůtě pro podání žaloby.

[13] Skutečnost, že se žalobce den před uplynutím této lhůty obrátil na nadřízený orgán žalovaného za účelem přijetí opatření k nápravě nečinnosti žalovaného, nemá na plynutí lhůty žádný vliv. Uplatnění úkonu na ochranu proti nečinnosti běh žalobní lhůty nepřerušuje ani nestaví (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016 – 32).

[14] K tomu soud dodává, že stěžovatel nesplnil ani podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). Jedním ze způsobů splnění podmínky bezvýslednosti vyčerpání prostředků je, že nadřízený orgán *ve lhůtě stanovené zákonem* o opatření proti nečinnosti nerozhodl (srov. rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 – 59, č. 3409/2016 Sb., rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 As 344/2016 – 22). Tuto podmínku stěžovatel nenaplnil. Stalo se tak v důsledku jím zvoleného postupu spočívajícím v podání opatření proti nečinnosti v rámci správního řízení až poslední den lhůty pro podání žaloby k soudu. V dřívějším podání opatření proti nečinnosti tak, aby byla podmínka jeho bezvýslednosti splněna v rámci lhůty pro podání

žaloby, mu přitom nic nebránilo. V nyní projednávaném případě přitom nejde o situaci, kterou by soud při posuzování splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti musel zohlednit, totiž že by opatření k nečinnosti bylo účastníkem správního řízení uplatněno včas s dostatečným předstihem před uplynutím lhůty k podání žaloby, avšak ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání by došlo až po uplynutí lhůty k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Krajský soud žalobu správně jako opožděnou odmítl. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu